1. En udenlandsk retsafgørelse, der er anerkendt i henhold til artikel 26 i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, skal i princippet have samme virkninger i den stat, begæringen rettes til, som den har i domsstaten.

2. Fuldbyrdelsen af en udenlandsk retsafgørelse, som er forsynet med fuldbyrdelsespåtegning i en kontraherende stat i henhold til konventionens artikel 31, og som stadig er eksigibel i domsstaten, kan ikke fortsættes i den stat, begæringen rettes til, når fuldbyrdelsen i henhold til sidstnævnte stats lovgivning ikke længere kan gennemføres af grunde, der ikke er omfattet af konventionens anvendelsesområde.

   Konventionen er ikke til hinder for, at retten i den stat, begæringen rettes til, tager hensyn til en indenlandsk skilsmissedom i forbindelse med fuldbyrdelsen af en udenlandsk retsafgørelse om underholdspligt mellem ægtefæller.

3. En udenlandsk retsafgørelse, hvorefter en ægtemand tilpligtes at betale hustrubidrag i henhold til den underholdspligt, der gælder for ægtefæller, er, jfr. konventionens artikel 27, nr. 3, uforenelig med en indenlandsk retsafgørelse om opløsning af det pågældende ægteskab.

4. Konventionens artikel 36 skal fortolkes således, at den part, som ikke i henhold til denne bestemmelse har anfægtet afgørelsen om at tillade fuldbyrdelse, ikke længere under fuldbyrdelsen af retsafgørelsen kan fremsætte en indsigelse, som kunne være gjort gældende i forbindelse med anfægtelsen af fuldbyrdelsespåtegningen, og således, at denne regel skal anvendes ex officio af domstolene i den stat, begæringen rettes til. Denne regel finder dog ikke anvendelse, såfremt den indebærer, at retten i den stat, hvor fuldbyrdelse begæres, herved forpligtes til at lade retsvirkningerne af en indenlandsk dom, som ikke er omfattet af konventionens anvendelsesområde, være afhængig af, om dommen anerkendes i den stat, i hvilken den udenlandske retsafgørelse er afsagt, som begæres fuldbyrdet.

RETSMØDERAPPORT
i sag 145/86 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Parterne i hovedsagen er tyske statsborgere. De indgik ægteskab i 1950 i Forbundsrepublikken Tyskland. I 1978 ophævede ægtemanden, Horst Ludwig Martin Hoffmann, samlivet og tog bopæl i Nederlandene. På begæring af hustruen, Adelheid Krieg, som var blevet boende i Forbundsrepublikken, blev Hoffmann ved kendelse af 21. august 1979 afsagt af Amtsgericht Heidelberg i

* Processprog: Nederlandsk.

henhold til Bürgerliches Gesetzbuchs §1361 tilpligtet at betale hustrubidrag (Unterhalt bei Getrenntleben).

På begæring af Hoffmann erklærede Arrondissementsrechtbank, Maastricht, ved udeblivelsesdom af 1. maj 1980, under anvendelse af tysk ret, ægteskabet for opløst. Den 19. august 1980 fik skilsmissedommen retskraft i Nederlandene ved indførelse i personregistret i Haag.

Skilsmissedomme er ikke omfattet af konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (jfr. artikel 1, stk. 2, nr. 1). For at den afsagte dom — med tilbagevirkende gyldighed fra 19. august 1980 — kan anerkendes i Tyskland, ifølge artikel 7 i Familienrechtsänderungsgesetz, skal de kompetente justitsmyndigheder i den pågældende delstat, Landesjustitzverwaltung, træffe afgørelse herom.

Der var ikke truffet en sådan afgørelse på det tidspunkt, som ifølge den forelæggende ret er afgørende for sagen.

På begæring af Krieg erklærede Arrondissementsrechtbank, Almelo, ved kendelse af 29. juli 1981 i henhold til Bruxelles-konventionens artikel 34 den af Amtsgericht Heidelberg afsagte kendelse eksigibel. Kendelsen blev i april 1982 forkyndt for Hoffmann, som ikke anfægtede den i Nederlandene. I september 1982 anlagde han imidlertid sag ved Amtsgericht Heidelberg med påstand om, at den nævnte retsafgørelse om hustrubidrag ikke kunne fuldbyrdes efter 19. august 1980, da skilsmissedommen fik retskraft i Nederlandene. Den 25. januar 1983 afsagde Amtsgericht Heidelberg kendelse om, at Hoffmanns begæring ikke kunne tages til følge, idet skilsmissedommen endnu ikke var anerkendt i Forbundsrepublikken Tyskland.

Den 28. februar 1983 gjorde Krieg udlæg i Hoffmanns løn hos dennes nederlandske arbejdsgiver. Under en sag om foreløbige forholdsregler for Arrondissementsrechtbank, Almelo, nedlagde Hoffmann påstand om, at udlægget ophævedes eller blev stillet i bero. Han fik medhold i første instans, men ikke i appelinstansen, Gerechtshof, Arnhem. Den af denne ret afsagte dom blev herefter af Hoffmann indbragt for Nederlandenes Hoge Raad.

Hoge Raad, der var i tvivl om den nederlandske skilsmissedoms retsvirkninger i forhold til den tyske retsafgørelse om tilkendelse af hustrubidrag, som forudsatte, at ægteskabet fortsat bestod, besluttede ved dom af 6. juni 1986 at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af Bruxelles-konventionen:

»1) Indebærer artikel 26, stk. 1, i konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (Bruxelles-konventionen), hvorefter de kontraherende stater skal anerkende retsafgørelser, der er truffet i en anden kontraherende stat, at disse afgørelser i de andre kontraherende stater skal tillægges samme virkning, som de har ifølge den stats ret, hvor de er afsagt, og betyder det, at de derfor også kan fuldbyrdes i de samme tilfælde som dér?«

2) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende,

»Skal Bruxelles-konventionens artikel 26, sammenholdt med artikel 31, da fortolkes således, at forpligtelsen til at anerkende en i en kontraherende stat truffet retsafgørelse indebærer, at retsafgørelsen, fordi den fortsat kan fuldbyrdes i henhold til den stats ret, hvor den er truffet, også i sådanne tilfælde kan fuldbyrdes i den anden kontraherende stat?«

3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende,

»Kan det i et tilfælde som det foreliggende da gøres gældende, at den tyske kendelse om hustrubidrag er i strid med den senere nederlandske skilsmissedom eller med grundlæggende retsprincipper, jfr. Bruxelles-konventionens artikel 27, § 1 og § 3?«

4) »Må der af (ordningen ifølge) Bruxelles-konventionen udledes en regel om, at såfremt den part, mod hvem der begæres fuldbyrdelse af en i en anden kontraherende stat truffet retsafgørelse, ikke — i forbindelse med, at han anfægter afgørelsen om at tillade fuldbyrdelse — fremsætter en indsigelse, som han har fået kendskab til inden udløbet af den i Bruxelles-konventionens artikel 36, stk. 1, fastsatte frist, og som er til hinder for, at fuldbyrdelsen ikke kan gennemføres, kan han ikke under en senere fuldbyrdelsessag, hvorunder han anfægter (fortsættelsen af) fuldbyrdelsen, påberåbe sig denne indsigelse?«

5) Hvis det fjerde spørgsmål besvares bekræftende,

»Må det af (ordningen ifølge) Bruxelles-konventionen da udledes, at den i fjerde spørgsmål nævnte regel, under en senere fuldbyrdelsessag, skal anvendes ex officio af retten i den stat, hvor der er givet tilladelse til fuldbyrdelse, også selv om dette ikke er muligt ifølge national ret?«

Forelæggelsesdommen blev registreret på Domstolens Justitskontor den 13. juni 1986.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg den 12. september 1986 af kassationsappellanten, Hoffmann, ved advokat E. Korthals Altes, Haag, og af kassationsindstævnte, Krieg, ved advokat H. J. Bronkhorst, Haag, den 2. september 1986 af Forbundsrepublikken Tysklands regering ved Ch. Böhmer, den 19. september 1986 af regeringen for Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved J. H. Hay og den 10. september 1986 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved L. Gyselen, Den Juridiske Tjeneste, bistået af S. Pieri, italiensk tjenestemand stillet til Kommissionens rådighed.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg

1. *Første og andet spørgsmål*

Kommissionen har foreslået, at de første to spørgsmål besvares bekræftende. I den stat, begæringen rettes til, kan og bør en dom afsagt i en anden kontraherende stat fuldbyrdes på samme vilkår som i domsstaten. Kommissionen henviser her til Bruxelleskonventionens artikel 31 (»De i en kontraherende stat trufne retsafgørelser, som er eksigible i den pågældende stat, kan fuldbyrdes i en anden kontraherende stat...«) og til Jenard-rapporten (EFT 1979, C 59, s. 43 og 48). Den udenlandske retsafgørelse skal ikke betragtes som en afgørelse truffet i fuldbyrdelsesstaten, men den skal i den stat,

begæringen rettes til, tillægges samme retsvirkninger som i domsstaten.

Til støtte for sit synspunkt har Kommissionen yderligere anført, at fysiske personers retlige status ikke er omfattet af Bruxelleskonventionen, jfr. artikel 1, stk. 2, nr. 1. Man ville risikere, at der skete en udhuling af de kontraherende staters ubegrænsede kompetence til (medmindre der foreligger en særlig aftale) at afgøre, om en udenlandsk skilsmissedom kan anerkendes, såfremt den nederlandske ret i forbindelse med fuldbyrdelsen af den tyske afgørelse om hustrubidrag gik ud fra, at den nederlandske skilsmissedom allerede var anerkendt i Tyskland.

Den *britiske regering* finder ganske vist, at det er ufornødent at besvare de første tre spørgsmål, når henses til det svar, den vil foreslå for de sidste to spørgsmåls vedkommende, men har ligeledes anført, at de første to spørgsmål bør besvares bekræftende af hensyn til den foreliggende sag. Der vil blot være tale om at bekræfte Bruxelleskonventionens generelle system, som imidlertid kan fraviges eller begrænses i særlige tilfælde.

Den *tyske regering* har også foreslået at besvare de første to spørgsmål bekræftende. Efter dens opfattelse skal det i den foreliggende sag afgøres, om det er muligt at ophæve eller ændre tilladelsen til at fuldbyrde retsafgørelsen. Det må være tilfældet, såfremt de i Bruxelles-konventionens artikler 31 og 34 opregnede betingelser ikke længere er opfyldt, efter at tilladelsen er givet. Ikke desto mindre påhviler det i første omgang retterne i den stat, hvor den retsafgørelse, som skal fuldbyrdes, er truffet, at efterprøve, om det krav, som danner grundlag for fuldbyrdelsen, fortsat består. I den foreliggende sag kan en tysk ret ikke efterprøve, om kravet er ophørt som følge af den af den nederlandske ret afsagte skilsmissedom, så længe sidstnævnte dom ikke er anerkendt i Tyskland.

Af retsplejehensyn er det ligeledes muligt, at bidragyderen i den stat, begæringen rettes til, rejser indsigelser mod den ret, der er fastslået i udenlandske retsafgørelser. En sådan mulighed, som fremgår af ovennævnte Jenard-rapport (s. 51), begrænses dog af formålene efter artikel 34. Retterne i den stat, begæringen rettes til, kan ikke statuere, at det krav, som danner grundlag for fuldbyrdelsen, er bortfaldet, når domsstatens retter som her ikke har samme mulighed. Retten i den stat, begæringen rettes til, har ikke større kompetence vedrørende realiteten end den, der er tillagt retterne i domsstaten.

Den tyske regering har foreslået, at de første to spørgsmål besvares således:

»1) De kontraherende staters pligt til, ifølge Bruxelles-konventionens artikel 26, stk. 1, at anerkende retsafgørelser truffet i en anden kontraherende stat indebærer en pligt til at tillægge retsafgørelsen samme virkninger, som den har i henhold til domsstatens lovgivning. Det betyder, at den pågældende afgørelse ligeledes skal kunne fuldbyrdes i samme omfang som i domsstaten, når den er forsynet med fuldbyrdelsespåtegning, jfr. Bruxelles-konventionens artikel 31.

2) Bestemmelserne i Bruxelles-konventionens artikel 31 og artikel 26 skal fortol-

kes således, at en retsafgørelse forsynet med fuldbyrdelsespåtegning kan fuldbyrdes i den kontraherende stat, i al fald så længe eksigibiliteten ikke klart kan ophæves i domsstaten.«

Sagsøgte i hovedsagen har gjort gældende, at det i den foreliggende sag ikke drejer sig om anerkendelse, men om fuldbyrdelse. Med udgangspunkt i Jenard-rapporten (s. 43) har sagsøgte foreslået, at første og andet spørgsmål besvares bekræftende, nemlig således:

»Konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, indebærer, som følge af anerkendelsen i henhold til artikel 26, at de retsafgørelser, der er omfattet af konventionen, tillægges samme retskraft og retsvirkninger som i den stat, hvor de er truffet.«

Sagsøgeren i hovedsagen finder det tvivlsomt, om det første spørgsmål, som er omtvistet i den juridiske litteratur, kan besvares generelt. I den foreliggende sag er det unødvendigt at besvare dette spørgsmål, som vedrører anerkendelse, idet det andet spørgsmål vedrørende fuldbyrdelse — som er det egentlige problem — under alle omstændigheder bør besvares benægtende. Det kan ikke være rigtigt, at den ret, der skal behandle begæringen om fuldbyrdelse, er forpligtet til at frakende en af den selv eller af en anden ret i samme land afsagt dom enhver retsvirkning i dette land med den begrundelse, at dommen ikke anerkendes i det land, hvor den retsafgørelse, der skal fuldbyrdes, er afsagt.

2. *Tredje spørgsmål*

Ifølge *Kommissionen* er det i den foreliggende sag udelukket at anvende Bruxelleskonventionens artikel 27, nr. 1 eller 3 (ingen anerkendelse, hvis den »vil stride mod grundlæggende retsprincipper i den stat, som begæringen rettes til«, eller »såfremt afgørelsen er uforenelig med en afgørelse mellem de samme parter truffet i den stat, som begæringen rettes til«). For så vidt angår grundlæggende retsprincipper, har Kommissionen anført, at denne undtagelse kun kan gøres gældende i særlige tilfælde. Rent formueretlige domme (som den der her skal fuldbyrdes) vil kun meget sjældent give anledning til spørgsmål vedrørende grundlæggende retsprincipper.

Når først skilsmissen er anerkendt i Tyskland med tilbagevirkende gyldighed, vil sagen formentlig blive afgjort ved tilbagebetaling — ifølge national ret — af de beløb, der er erlagt i urigtig formening om skyld. Yderligere vedrører sagen ikke selve anerkendelsen, men blot en delvis fuldbyrdelse over en vis periode af en pligt til periodiske betalinger.

Kommissionen har endelig anført, at anvendelse af Bruxelles-konventionens artikel 27, nr. 1, i virkeligheden indebærer en udvidelse af konventionens anvendelsesområde, som om den nederlandske skilsmissedom i strid med konventionens artikel 1, stk. 2, automatisk var anerkendt i Tyskland.

Med hensyn til Bruxelles-konventionens artikel 27, nr. 3, har Kommissionen indledningsvis anført, at det ikke er absolut nødvendigt, at sagerne har samme genstand, for at to retsafgørelser i sager mellem de samme parter er uforenelige (Jenard-rapporten, s. 45).

De omhandlede to retsafgørelser kan snarere siges at supplere hinanden end at være uforenelige. Den tyske afgørelse vedrører en retsregel (underholdspligt indtil ægteskabets opløsning), mens den nederlandske afgørelse vedrører tidspunktet for denne regels faktiske ikrafttræden. For så vidt der foreligger uforenelighed, skyldes den ikke de to afgørelser, men derimod opfattelsen i de forskellige nationale retssystemer for så vidt angår spørgsmålet, om der er sket en ændring af retsstillingen (ægteskabets opløsning). Hovedsagen vedrører snarere de mere eller mindre omfattende retsvirkninger af den tyske retsafgørelse i Nederlandene på forskellige tidspunkter end spørgsmålet, om de to afgørelser kan have nogen som helst retsvirkning dér. Da sagen således ikke vedrører tilladelsen til at fuldbyrde afgørelsen, men de konkrete tidsmæssige følger af denne tilladelse, er den ikke omfattet af Bruxelles-konventionen, men af den nationale lovgivning, der gælder for den ret, begæringen rettes til (Domstolens dom af 2. juli 1985, Deutsche Genossenschaftsbank, 148/84, Sml. s. 1981).

Den *tyske regering* har anført, at anvendelsen af artikel 27, nr. 3, ikke afhænger af, i hvilken rækkefølge de uforenelige retsafgørelser er afsagt. Der er ikke tale om uforenelighed mellem de to afgørelser, da de vedrører forskellige sagsgenstande, nemlig på den ene side regler for underholdsbidrag mellem ægtefæller, der har ophævet samlivet, og, på den anden side, skilsmisse med regler for underholdsbidrag efter opløsning af ægteskabet.

Den tyske regering har foreslået følgende besvarelse:

»En afgørelse om tilkendelse af underholdsbidrag under ægteskabet truffet i en kontraherende stat er ikke uforenelig i den i Bruxelles-konventionens artikel 27, nr. 3, anførte betydning med en senere skilsmissedom afsagt i en anden kontraherende stat, hvorefter der skal betales underholdsbidrag efter ægteskabets opløsning.«

Sagsøgte i hovedsagen har anført, at Bruxelles-konventionens artikel 27, nr. 3, principielt også finder anvendelse på afgørelser, som ikke er omfattet af konventionen (såsom en skilsmissedom).

Inden Bruxelles-konventionen trådte i kraft, var spørgsmålet om uforenelighed omfattet af ordre public-forbeholdet i de fleste nationale retssystemer. Skønt konventionens forfattere tilstræbte en begrænsning af muligheden for at påberåbe sig grundlæggende retsprincipper, ønskede de kontraherende stater at bevare en (ikke alt for restriktivt fortolket) kompetence til at nægte fuldbyrdelse i tilfælde af uforenelighed. Ifølge sagsøgte ville det være muligt at hævde, at den tyske afgørelse, da den støttes på parternes ægteskab, er uforenelig med den nederlandske skilsmissedom.

Sagsøgte er imidlertid kommet til det modsatte resultat under henvisning til, at ægtemanden under alle omstændigheder har pligt til, afhængig af sine indtægter, at underholde sin hustru, uanset om han er gift eller skilt.

Sagsøgte har foreslået at besvare det præjudicielle spørgsmål således:

»Den i Bruxelles-konventionens artikel 26 foreskrevne anerkendelse kan kun nægtes på grundlag af konventionens artikler 27 og 28. Dette indebærer navnlig en pligt til at anerkende en retsafgørelse om tilkendelse af un-

derholdsbidrag, som støttes på én af parternes underholdspligt over for den anden, og som principielt også kunne træffes ifølge lovgivningen i den stat, begæringen rettes til, selv om parterne er blevet skilt i den pågældende stat.«

Den *britiske regering* er derimod ikke i tvivl om, at de to afgørelser er uforenelige. Et af aspekterne ved modstriden mellem afgørelserne kan henføres under begrebet »grundlæggende retsprincipper«, men den relevante bestemmelse er Bruxelles-konventionens artikel 27, nr. 3, idet det er denne særlige bestemmelse, der skal sikre ensartetheden (Jenard-rapporten, s. 45). Bestemmelsen finder anvendelse uanset i hvilken rækkefølge de uforenelige afgørelser er truffet.

Den britiske regering har foreslået følgende besvarelse:

»Bruxelles-konventionens artikel 27, nr. 3, finder anvendelse på indbyrdes modstridende afgørelser, uanset hvilken af afgørelserne der er truffet først.«

Sagsøgeren i hovedsagen har ligeledes anført, at de to afgørelser er uforenelige. Det kan imidlertid også hævdes, at det ikke er afgørelserne som sådanne, men anerkendelsen og fuldbyrdelsen af den tyske afgørelse, der er uforenelige med den nederlandske afgørelse. Under alle omstændigheder er anerkendelsen af den tyske afgørelse, efter at skilsmissen er blevet retskraftig, i strid med de i Nederlandene gældende grundlæggende retsprincipper, da en nederlandsk retsafgørelse herved mister enhver retsvirkning.

3. *Fjerde og femte spørgsmål*

Kommissionen har gentaget sin argumention (som fremført i forbindelse med det tredje spørgsmål under henvisning til ovennævnte dom i sag 148/84) vedrørende sondringen mellem, på den ene side, fuldbyrdelsespåtegningen og, på den anden side, selve fuldbyrdelsen. Selve fuldbyrdelsen, som er genstand for den foreliggende sag, er omfattet af national ret og ikke af Bruxelles-konventionen. Udløbet af den i konventionens artikel 36 fastsatte frist (der kun gælder tilladelsen til fuldbyrdelse) kan således ikke afskære skyldneren fra på et senere tidspunkt at anlægge sag til prøvelse af fuldbyrdelsens gennemførelse. Da det fjerde spørgsmål således skal besvares benægtende, bortfalder det femte spørgsmål.

Sagsøgeren i hovedsagen har ligeledes anført, at de to spørgsmål skal besvares benægtende under henvisning til samme argumenter som Kommissionen har fremført, for så vidt angår sondringen mellem tilladelsen til fuldbyrdelse og selve fuldbyrdelsen. Ud over ovennævnte dom i sag 148/84 har sagsøgeren påberåbt sig dommen af 27. november 1984 (Brennero, 258/83, Sml. s. 3971) og har anført, at en regel som den i fjerde spørgsmål nævnte under alle omstændigheder er utænkelig, såfremt afgørelserne er uforenelige eller i strid med grundlæggende retsprincipper.

Den *britiske regering* er nået til det modsatte resultat og har foreslået at besvare begge spørgsmål bekræftende. Spørgsmålet, om den tyske retsafgørelse, som hævdet, ikke kan fuldbyrdes i Nederlandene på grund af den af en nederlandsk ret afsagte skilsmissedom, kunne allerede være rejst under en sag anlagt af sagsøgeren inden for den i Bruxelles-konventionens artikel 36 fastsatte frist på en måned efter forkyndelsen af fuldbyrdelseskendelsen i april 1982. Det ville være i strid med Bruxelles-konventionens ånd og formål, såfremt fuldbyrdelsen af en udenlandsk afgørelse skulle kunne anfægtes under en sag til prøvelse af en særlig fuldbyrdelsesforanstaltning. Hermed ville man tillade sagsanlæg til prøvelse af fuldbyrdelsespåtegningen efter fristens udløb. Den i

Bruxelles-konventionen fastsatte frist bør påses ex officio af retten.

Sagsøgte i hovedsagen har ligeledes foreslået, at fjerde og femte spørgsmål besvares bekræftende. Bruxelles-konventionens regler udgør et hele, der skal gennemføres ensartet i de kontraherende stater, som ikke kan fravige dem (dom af 30. november 1976, De Wolf, 42/76, Sml. s. 1759). Konventionen er ifølge sagsøgte umiddelbart anvendelig, og den skal derfor anvendes ex officio.

Sagsøgte har foreslået følgende besvarelse:

»Fristen for at rejse indsigelse mod anerkendelse eller fuldbyrdelse, jfr. Bruxelles-konventionens artikel 36, er bindende, idet der ikke efter fristens udløb består mulighed for, under en senere fuldbyrdelsessag, at fremsætte en sådan indsigelse.

Den i konventionens artikel 36 fastsatte frist er ufravigelig og skal påses ex officio, selv om retsreglerne i den kontraherende stat, hvor der begæres fuldbyrdelse eller anerkendelse, ikke i sig selv giver mulighed for ex officio at anvende den pågældende bestemmelse.«

Den *tyske regering* har anført, at fjerde og femte spørgsmål bortfalder, når henses til den besvarelse, den har foreslået af de første tre spørgsmål.

G. C. Rodríguez Iglesias
Refererende dommer